

Versek

Átfedések

...ritkulnak a kölyökfélelemben
visszarohanások
a még meg nem tett utaktól

1

Kép mögé hunyorogsz
rút gyönyöreit lopva
tegnapoknak, holnapoknak
Magadba értél – nincstelen
mi odakünn, idebenn

2

Könnyű vad nekiiramodások
dühödt morgás, morajlás körötted
süket befelé sírások nyögnek, böfögnek
Kint rekedtél hallgatni elhaló neszekre
senkire virradni, tékozló kezekre

Átmenőben

A jelenlét elold
magamtól is egyre messzebb
Üres vásznon vezekel a szem
a vég újra kezdet
– és nincs vigasz
csak gyanakvó közönség-grimasz.
A társas közöny elold
magunktól is egyre messzebb
Árnyjátékai megunt szerepeknek
Hamlet-neurózis, lenni lehetetlen
A jelentés elold
a szavaktól is egyre messzebb
– hazudni meg minek
kimerültek a színek.
A csend teljesül.

Avult képtár

A múlt gonosz ráncaitól rútul ábrázatunk,
máladozik falainkról unalmas káprázatunk.
Felfeslett vásznainkon már a holnapok éhe
lázás küszködés, sivár álmoktól éktelen kor.
Az életünk egyetlen hatalmas ünnepi tor,
mit halottak ülnek körül moccanástalanul.
Irgalommal elfordulva némán mikor majd
századunk az idő asztaláról a csöndbe hull.

Azonosság

...végleg elhagyott ágyék
maroknyi zárkasötét,
madonnaölből kiringatva
a transzcendens lét

fényvillanás vakít,
lemesztelt Mária-kép
falra vetülő árnyék
testetlen keresztje,
égre vetítve az ég

homlok mögé szegzett
büntelen tudat,
töviskoronás hit
megváltó szégyen

Egyenes labirintus

1

„Minden agy államalakulat”
Celláiban hullik eszme, vakolat.
A végesre záródott tudaton belövések.
A réseket a félelem tapogatja, betapasztja.
Az értelem a sötétségre ráfalazva.
Önmagukba zárt tudatkópiák végtelenje.

2

Az ember kifordul magából itt.
Az anarchiát maga mögött hagyja.
Kímérve az algebrai pontok egzakt tartománya.
Vonalakká zsugorodnak a falak, nyílt a tér.
Ariadné szorítása elenged.
Fonalak futnak szabadon minden irányban.

3

Hybriszbe görcsölt bikafejűek hörögnek.
Fogsoruk közt Thészeusz kardja a horizont.
Megvalósul a rend vertikálisan. Esésrend.
A mitológia kárpitja felgöngyölve.
Kéz-láb-farok-eszközök kifényesítve.
A konkrét gyakorlat kétségtelen.

Falak

...öreg bérházak omladozó falain
megőrződött időnyomok embernyomok
- jelek létünk állapotáról -
eső- füst- koromrajzolatú arcok alakok
festékfolt-alakzatok a vakolatrétegeken
- a keletkezés pusztulás felületei
horzsolásokban repedésekben a faktúrák
ecsetnyomok pórusaiban lélegző anyag...

Helyzetkép

Rongyos fehér betűk cédrus-koreográfiája
plakát virít, feliratos szégyen cocacola-éden
hanyatt barna lányok lejtős hasán a nap
falánk kéjek karavánja lepedősivatag, dél
terpeszben fordított oázis reklám-eksztázis.
Az ideák ideje lejárt, hőskornak vége, béke
kölyökpofák vigyorognak kiköpve félre, míg
szájukban megköt a massa-jelen, rend
öntvények bábusora alakok panel-alakzatok
sokasodnak a tervszerű tengődés együgyű ábrái.

Kép-más

.....
ahogy a holt vásznanon
átszivárog a jelen
– csukott szemhéjakon
a hiány rajzolta kép
valami létező fonákja

ahogy a fehér papíron
némult szavak gyülekeznek
– áthúzott sorokban
a gond kihúlt lenyomata
arctalan merengő bánat

ahogy a szemerkélő csendben
távolodó léptek közelednek
– kifordul magából a tér
ellenfénybe tartó árnyak
a tűnő időbe töredeznek

.....

Kezdet

Körülbeg a suttogás-köd
Forog a kép-csend örök idő
A látvány zöldje fehérbe tűnik
Sűrű cseppekben aláhull a semmi
A tisztuló szem befelé kutat
Tágul a megformálatlan ragyogás

Kifosztva

Miénk minden gyertya füstje, csonkja
kés, kenyér, abroszon a morzsa
minden lesöpört asztal, felborult szék
kiürült szeglet és beszögelt tér
minden porhüvely ócska luk
az elcsukló gyász, ünnep, szitok
minden árulás, ölelő árok, ravatal
engesztelő fohász, könnyzivatar
minden elvétett alku, feledett tett
a kézfogásba dermedt felelet, seb
takargatott vétek, szemforgató érdek
minden fájó tartozás, sorsba vájt álom
minden motyogás a magára hagyatott ágyon
elmaradt ébredés, végleg kihunyt tudat
minden tántorgás, a soha meg nem tett utak
a hurkos telefondrót vak néma sötét
minden lezárult kis élet és a határtalan ég
miénk a vacogató láz rajzolta utolsó kép

Megidézve

Nap, víz, homok...

Valószerűtlen sorok következnek

e szavakra felfűzhetetlen állapot

kagylónyi teste kinyílt;

hallgatás

akár az ég – egy arc

hajfürtöd fénye siklik szemembe

a legtágabb tágasság is rám csukódik.

Nap, víz, homok...

Kibomlott hangok, mozdulatok

bozótzöld koszorúját szövök újra bennem

láthatatlan karcsú kezek

nyelvemen tested íze;

várakozás

akár a kavics – egy arc

hiányodra ébrenlét vagy álom

leple legyint, kinyitom szemem.

Nap, víz, homok...

Megszólalás

foszladozó homály, mit
a szorongás hálókba szőtt
– virraszt a lét –
a vakfehér várakozások
szorítása enged, s mint a kés
villan az ösztön, ítélt a szellem
hallgat az ártatlan állati éden
a teremtés poklába zuhan
– túl a reményen –
visszaszületőben hurkot old
a semmi, minden akar lenni

Melankólia

szitakötőszárny zizeg
hártyavékony áttetsző ragyogás
– a tűnékeny ittlét
törékeny tiszta szerkezete
a lélek gravitál
a semmi kihúlt méhében gömbölyödve
– fehérlő vigasz
a felejtés fordított távlataiba néz
zugokban hiába kutat
a menedéket esdeklő otthontalan
– pupillái kutak tükre
fénygyűrűben oltalmazó zöld kert
toronyiránt dől
a diófaárnyék elhagyott romhalmaz
– föld íze a nyelven
kvarcogó szemcsék bizonyossága
sóhaj száll az égre
gyöngyöző pára a naphideg szemem
– összetartó burok
a gyerekkor tűnőfélben hunyorog
nincs már ami ép
mennyi emlékszilánk könnykép buborék
– aranydió sincs
héjak száradnak feltörve szanaszét

Töredék

K. Zs.-nek

Erezet az opálos üvegen

– holdutak

Szemünkből kép szivárog

könnyed mozdulattal letöröljük

– tűnt idők

Padlón tépett kréтарajz

az éden halottfehéren

– térrianás

Kihülő műterem

mi odakünn idebenn

– havazó idegenség

Pszichopolisz

Lehet hogy ezek a képek csak képzeletemben élnek
lehet hogy nincs szürkület homályos embertömeg
sötétkék vállakra hulló hallgatások nem barna hajfonatok
a magánytól részeg érintések nem hanyatló mozdulatok
lehet hogy a szeretetnek nincs is városa nincsenek
házak ablakok kettős szemüregek beomlott pincesorok
végleg felpöckölt szájak tátongó kapualjak lehet
lehet hogy a homlokok tarkók sötét tűzfalai közt
a lélek függőleges sikátorai nem is a föld alá vezetnek
roggyant lábak gerincek nem remegő vágyak árnyak
kidőlt oszlopai a félelemsarkok nem merőlegesek
lehet hogy a végtelen sikolysínei nem párhuzamosak
lehet hogy az értelem rideg geometriája egyszer még
az ember testéhez idomul és a kör mi leszünk. Lehet

Távok

Estéink meséink összetörtek
ablakainkon bezuhant a fekete éj
– tudásunk egy szék egy szobaszöglet
Üresen tátongó távolban őrködnek
a remény homályba szúrt egérszemei

Terítéken

A mulandóság mélyülő árkaival bekerítve
Húsunkba vágott barbár mintázat
Leterítve minden áldozati állat
Eloldott hittel béklyózva vétkeinkhez
Lettünk újra örökkön élő emberi étek

Szavak után

Ahogy a kirakatok üvegfalain
törik a fény a könny az álom
Felröppent madarakra hunyorog a lomb

Ahogy befelé kondul a templomok csendje
szemekből az este emlékeket bont
Vackáról a kutya öledbe mászik

Ahogy a széthullott világ rakosgatja magát
agyadban a felszakadt kötések fehérek
Kifordult gyomorral gubbaszt a tél

Ahogy kihűlt ágyakban zokognak a kicsik
a gyermekek örökkön elhagyottak
Anyaszavak után dadogás megint

Ahogy képekről a szentek kivonulnak
csupasz test az asztalon marad
Tisztára mossák a születőt holtat

Ahogy a sírkövekre ráborulnak földszagú
szelek őrzik a múltat alkony fátyla leng
Eleven húsból szövök takaródat

Ahogy leránt a mély harangok öble
a tágas égre vér tüze lobban
Magadba visszatérsz kimondhatatlan

Valaki tiszteletére

Csukott száján kikiált a fájdalom
Csukott szemhéján hunyorgó titok
Csukott szívéből szeretet szivárog
Csukott markából a szándék kipereg
Csukott testében a szégyen meglapul
Csukott lelkében a hiány nem dalol
Csukott elméjében őrző örület
Csukott élete oltáron feszület